

Рајко Петров Ного

БРАЗДА НЕСПОКОЈА, ТЈ. БРАЗДА СМРТИ

Уљуљкана душо, дубоко заори
бразду непокоја, бактерије смрти,
нико нас достојно не уме да спори,
морамо са собом сами заратити.

Кренимо одједном на четири стране,
јер у свему страшни део мене има;
под главом се мучи сунце да огране,
а стегна негвама обавија зима.

Величанствен хаос, хаос озарења
витла ми прашину с зарђалих чула:
здравствујте моја целителна бдења
и пушкарнице нових караула.

То је онај живот у коме ми свуда
гонг већ најављује одгођену трећу.
Могоа сам бити краљ, богаљ и луда,
и законодавац — мого, али нећу.

ТА ЧАРНА БЕЗАКОЊА

У густим слаповима видим отиче време
Прастара супстанца ишчезе попут дима
У шупљој одори свете речи су најзад неме
И наш је говор сабласна пантомима

Ђорсокак историје Та глува машкарада
У црној магији ликују трбухозборци
Карневал бесмисла Сенама опет влада
Човеколики хаос и зелени заморци

Радуј се душо моја то је то што си хтела
Мутави демијург кротак је попут слона
А агресивно дрхтури свака тварца

Мржњом је надојена напукла васиона
И сваки трен је створен за чарна безакоња
Под кажипрстом исконског криминалца

МЕЂУ ЗВЕРИМА

Све чешиће идем у планине
међ звери, међу крволоке —
кад проспу дроб танке срне,
ја учим свети закон стоке.

Зар нису силни вук и вепар,
и све то чисто што их храни:
сасвим је лепа, готово витка,
смрт дивокозе у сурој страни.

Два јастреба се лукаво скрише,
од страха већ се папрат пуши:
безазлено и крв се сише
са зверињаком док се њушим.

ДА СЕ НАШЕ РЕЧИ НЕ РАЗМИНУ

Стих је што и платно боланом дојчину
Сестрица јелица Њене златне руке
Да се наше задње речи не размину
У стих ко на коња — гори у хајдуке

Ту још увек има оног чега није
Утегнути мртавца ту може да сања
Из потаје да му рујно вино лије
Још грешна и млада крчмарица јања

Тако ће још можда чудо да учине
Сестрице јелице лековите руке
Да се наше старе речи не размину

Утегни се пре но блугав живот мине
Дору на рамена — гори у хајдуке
Стих је што и платно боланом дојчину

ТАЈНИ ЗНАЦИ

Помешани дишу звери и дечаџи.
Ноћ је. Чисти сати оне која слуги
да ће ми се тајни отворити знаци
док хлорофил стиха у биљкама ћуги.

Ретки зачу петла. Али све оживи
лаком дрхтавицом кад јејина хукну:
за пањ роге сакри и сам нечастиви
а царевих иван пројаха на вуку.

У затишју доба несноснији све је
немир што га шире песници и врачџи —
тобож они знају студ одакле веје
и шта то хук сове у раздање значи.

ХЛЕБ И СО

Ноћи, мека шапо звери притајене,
пробуди се, страшна, усред крхких здања,
очњаци кржљају, густа снага вене,
потпаљена чаме крила некадања.

Час је, дакле, у ком походе нас звери
(чујем древни топот на добошу ноћи)
па кад најзад падну и последње двери,
у то свето јутро о да ли ћу моћи,

го, у освојеном завичају, стати
усред зверињака као усред себе,
сличан Оном Првом (да ме чују влати)
рећи вину: вино, тихо хлебу: хлебе.